

יחזקאל אדירם:

שלושה ימים בתוך המבצר של הרב משולם

צילומים בלעדיים מתוך הבית

ריקודי-חצות
 בחצר הבית.
 עוזי משולם
 (משמאל)
 והמעריצים
 צילום: זיו קורן

פינת הקפה
 של השומרים.
 בנו של הרב,
 שמואל-מאיר
 (משמאל),
 עם חבר
 צילום:
 אביגיל עוזי

מיוחד

בכל לילה,

בחצות,

מתחילים

הריקודים

על הגג, מתחת לכר יוטה ירקרק, עומד האברך לבן-הזקן על אחד הכרכים של האנציקלופדיה העברית, שהונח על כיסא פלסטיק, ורושם את מספרי המכוניות החולפות על-פני הבית. לידו ניצב צופה נוסף, חמוש אף הוא במשקפת. אתה רואה שם את החלון בבית המרוחק, בקומה הרביעית? הוא שואל אותי. משם השב"כניקים משקיפים עלינו. כלילה הם עולים לגג עם כלי-נשק. אנחנו יכולים לראות אותם, כי יש לנו את כל הציוד שיש להם, אינפרא ארום וכל זה."

תימני קטן-קומה ותמיס-מבט יושב ליד ערימה של מסכות אב"כ, שהוכנו למקרה של התקפה משטרית בגו מרמיע. הוא עובר בעיריית תל-אביב, ובשאר שעות היממה נמצא כאן. את שמו הוא מעדיף שלא ארשום. "המצב קשה, והאשה לא מבינה. אני אומר לה, ה'מורי' אמר שזה מטרה קרושה, אבל היא אומרת לי: 'קשה לי, אני רוצה אותך בבית עם הילדים. תמיד אני מפנק אותה, אבל עכשיו מצב לא טוב, לא טוב'. כשהוא מסיים, הוא נוטל את המשקפת הכבדה וצופה כרוכב אופניים שחולף ברחוב. תרשום את המספר", מקניט אותו אחד השומרים האחרים. מהר, זה מהשב"כ."

במשך שבוע התגלה מו"מ מתיש עם הרב עוזי משולם, על-מנת שיאפשר לי להיכנס לביתו, כדי

ל הבלגן התחיל משום שסתמו לרב את הביו"ב, אומר לי אברך כבן 35, מסולסל פיאות עטור זקן שיבה. באו וסתמו לו את הכניסה במלט, כי הם בונים ממול בניין, ואחרי-כך נסעו רכס והרסו את בוד הספינה. איזה סירחון היה בבית, אתה לא יכול לתאר לעצמך. הכל היה מוצף. וזה עוד היה בזמן בריקת חמץ, שהיו צריכים לבוא הרבה אנשים. אז התחילו מכות, והזמינו משטרה וימ"מ ושמ"מ וגורילות וצלפים, ואז הריב עוזי אמר לנו: 'אם כבר, אז כבר. אז אני רוצה ועדת חקירה על מה שקרה כאן, וגם על מה שקרה לילדים בתימן'. אני נשארתי איתו מאז, כי אנחנו באש ובמים. זה בכלל לא היה אצלי בתכנית."

יחד עם כשלושים נוספים מאייש האברך הזה כבר חודש משמרות שמירה במבצר של הרב עוזי משולם, ברחוב ביאליק 24 ביהוד. ליד הכניסה ניצבת תבנית שבה שורפים את רשימות התורניות שפג תוקפן, כדי שלא יפלו חלילה לירי המשטרה. עכשיו, בצהרי יום שרבי, הם צמודים לגדר הברזל, צופים אל האויב במשקפות, אבל גם מחלקים לעומרים בחוץ את החוברת החדשה שהרפיסו, 'אבן מאסו הבונים', ואוספים תרומות. אנשים, פשוט, מעבירים מבעד לגדר צ'קים.

14	אמא של יריב יריב יעקב, בן 37, נפטר לאחר מחלה קשה. יעל גבירץ
20	בנק בחצר האחורית עשרות הפסידו את נכסיהם בבנק פרטי בשכונת-התקווה. ענת מל"שי
28	למות באהבה נשאי איידס חיים בזוגות. סיגלית שחור
32	ליז וידידים עם ליז טיילור - על גברים, גירושין, מחלות וסרטים. נורית בח"ער
36	אגדת אהרן אהרנסון שיחות עם בני משפחה, ידידים וחוקרים, הצצה ביומניו. יהודה קורן
42	וילוז'ני בערבית עבד מואסי, אמן הסטנד-אפ הערבי הראשון בישראל. שיד' לב-ארי
48	כמו ילד שצעק 'המלך עירום' מנחם בן, מבקר הספרות שאוהבים לשנוא, בספר חדש. אילח נגב
52	הקלפים של רוברט איך הגעתי לבוטיק הכישופים. חיים קוז
54	קם בבוקר והולך לרומא יצחק רובין, היפוכנדר לשעבר, כתב על זה ספר. אספה פנד
66	אני רוצה לגרום צמרמורת ליאורה פדלון, זמרת צעירה פורצת אל אוזנינו. דמי עמיד
76	תענוגות בשר הפעם - סטייק בשר משובח. ישראל אהרוני וחברים פותחים שולחן
	עורך: דם אורן

עם שלושה מילדיו. בת-חן פליאה, שמואל-מאיר ועמנואל-ידידיה. "בני תורה לא מבזבזים אמילו דקה"

היה מדבר איתנו על זה, ומספר שהוא שולח מכתבים לחברי-כנסת, אבל לא עונים לו, ושהוא מנסה להיכנס לשירות ברדיו, אבל לא נותנים לו.

ואו התחיל העניין הזה עם מערבלי-הכסות והביוב, ומאז אני כאן. אנחנו ישנים באוהל, על מזרונים או לומדים, או שומרים. המשפחות מביאות לנו אוכל בתורנות, ואשתי באה לפעמים לבקר, אני לא בעד אלימות, אבל הרב אומר שמה שחשוב זה הנושא."

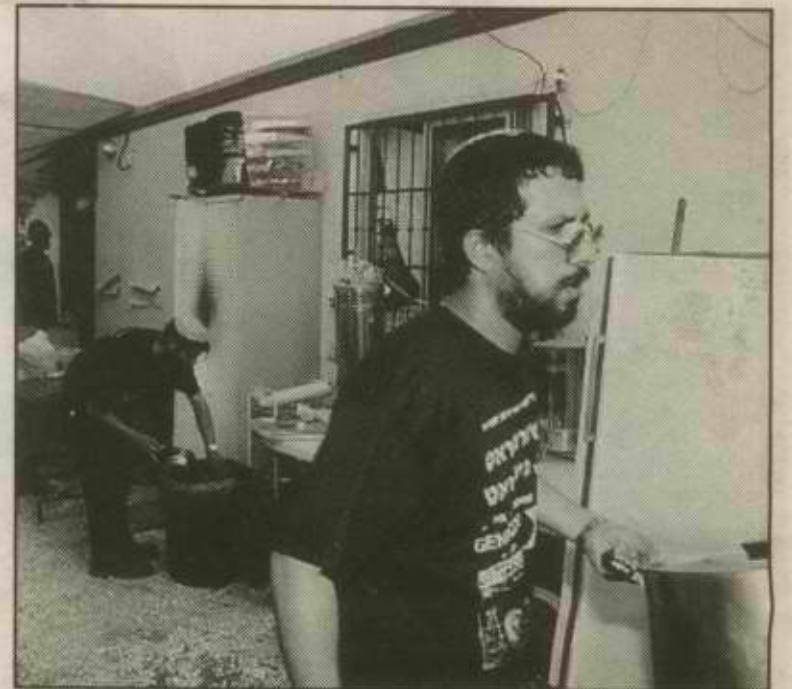
מאתיים נחשים יש לו בבטן, מצטרף לשיחה צעיר שחורזקן. הנחשים משתוללים לו בבטן כבר הרבה שנים, אז עכשיו הם מתפרצים. אני רואה את המועקה שיש לו על הלב, וגם לי זה כואב. אני אומר לך: יש כאן אנשים, שלמען האמת מוכנים להיחרג."

דלת הכניסה אל הבית אינה נסגרת לרגע. אנשים נכנסים ויוצאים, חרימת ארזי המזון אינה נפסקת. עוגות, בשר, ירקות. פנים כל אחד עסוק בשלו. לא מדברים כמעט. אף אחד לא פונה אליי, לא חוקר ולא שואל. מדי פעם מציעים לי דבר מ לאכול או לשתות.

אחר-צהריים פורצת אל הבית בסערה אורה שיפריס, אשכנזייה למהדרין, מכוסה מכף רגל עד צוואר בשמלה, ושבים מבר תואם על ראשה. היא מפילה מאחר המרפס ערכת אב"כ, ואחר-כך

"כשהתגייסתי לצבא, התברר שיש לי דפ"ר נמוך, ולא התאמתי להיות אפילו נהג. אמרתי: 'אולי טבח אני יכול להיות', אבל במבדקי הטבחיות התברר, שגם טבח אינני מתאים להיות. עד שמצאו לי פתרון: יש קונדיטוריה צבאית גדולה מאוד בחיל-האוויר, שבה מכינים עוגות לסעודות שחיתות. הייתי צריך לעבור עם שקית ולפזר על כל עוגה שלושה דובדבנים. ככה גם יש לי קשרים בשב"כ: כשפגשתי קצין עם רגש אמיתי, דאגתי שהוא יקבל את העוגה עם הדובדבן. ופעם לחצתי על כפתור אדום, כי חשבתי שזה דובדבן, וקצפת רותחת נשפכה לי על כל הגוף. גירדתי אותה, וככה קילפתי את כל העור"

שיטפת כלים במטבח המאוולתר בחצר. "אני רוצה מחנה קדושים. לא אפסים"

עם יחזקאל אדירם. "אין צורך שתספר לי מי אתה. אני יודע עליך הכל. סמוך עליו"

להתכנסות עם הרב באוהל שבחצר. הוא עומד מול אנשיו, וקולו קשה: "אני רוצה מחנה קדושים. לא רוצה בטלנים. מי שלא עושה פה כלום, יעוף לעולמי עד. לא רוצה כאן אפסים. לא רוצה פרזיטים. או לעבוד או ללמוד. הבטלה היא אם כל חטאת". אחרי ההטפה מתחיל השיעור. "בני תורה לא צריכים שינה", הוא אומר לי. "מי שישן יותר משמונה שעות, הוא חולה. הגאון מווילנה הסתפק בשעתיים שינה."

כמעט חצות. כלילות נשאר במקום גרעין קבוע של כשני מגיינים, שאליו מצטרפים אורחים. מחולק, מפ"ת מראש-העין, מההתנחלויות. השולחן בסלון עמוס עוגות, שתייה קלה וגם בקבוק וודקה. שלומי מאלון-מורה, בן 21, נראה חולמני ומנותק. הוא נרגש מהתכונה סביב ומהעובדה, שהרב עוזי מקדיש לו נאום של שבה, מניח יד כבדה על ראשו וממלמל לכבודו ברכה. שלומי מושיט ידיים רועדות לחבילת ספרי-קודש, עטופים בנייר פרחוני. הנשים מתרצצות במסלול סלון-מטבח, מטבח-סלון, אבל איש אינו נוגע בכיבוד.

נאוה, תימנייה צעירה, כמעט אנוקרטית, עסוקה כל הזמן בספונג'ה. אלישבע, אשתו של הרב עוזי, היא 'הגברת הראשונה' של הבית. הבעת פניה לרוב חמורה, והיא נראית תשושה. אחרי חצות מתיישבת אלישבע על הכורסה שבפתח הבית. אשה קטנטונת, לראשה שבים שחור ולגופה חולצת טריקו שחורה ומוכתמת. עבר עליה עוד יום ארוך של ניקיונות ובישולים, ועכשיו עיניה סגורות למחצה, והיא כוהה אל זרם האנשים הבלתי פוסק שנכנס ויוצא מן הבית. פעם היא היתה מורה. היום היא הרבנית, אמם של עמנואל-ידידיה בן ה-14, שמואל-מאיר בן החמש וחצי, בת-חן פליאה בת השנתיים ושילה-יונתן בן שבעה חודשים. את הרב עוזי פגשה כשריכו קייטנה, והיא היתה מרדיכה. מאז, 16 שנים הם ביחד, במושב בני-עיש, ואחר-כך ביהוד.

אני מפתרת? ממה? רק ממנו, אומרת הרבנית

מתיישבת מתנשפת באחת הכורסאות ומבקשת מים קרים מאחת הנשים. לאחר שבני משפחת שיפריס הכירו את הרב עוזי, הם החליטו לחזור בתשובה. כעת אורה אחראית לקשר עם התקשורת, הבן נתן, סטודנט להיסטוריה באוניברסיטה העברית, אחראי לכתיבת החוברות, ואביבי, אחיו הצעיר, המשמש כרובה, חן, האב, חוקר במכון וולקני, מסתפק בהשתתפות בשיעורי התורה.

רק עכשיו חזרתי מיקנעם, אומרת שיפריס. לא תאמין מה הקלטנו: תימנייה זקנה, שבקושי מדברת עברית, שלקחה לה תאומים. שניים לקחו לה, ובלי להזתמהה היא תוחבת קלטת אל מכשיר הווידאו. המשפחה שלנו גילתה את השבת לפני שנה. כל השנים היינו גויים. מאז, עובתי את כל העיסוקים שלי, ואני מקליטה ראינות בכל הארץ. יש לי גם שיחות מוקלטות עם בכירים רבי-מעלה, גם עם מרים בן-פורת. היא גם היתה במוסד, וגם את אחיה גנבו, אבל היא מכחישה את זה.

תוציא לי מהווידאו תמונה שלי, היא אומרת לאחר הנוכחים. אני אומרת לך, אין כאן אף אחד רפוק. יש כאן איי.קיו. גבוה. רוצה הם קוראים לו. הם לא יודעים איזו נשמה עדינה יש לו."

רעש עז בקוע מבחוץ. מוסקים חצץ, כדי למלא עוד חביות. אני ממליצה לך, ממשיכה שיפריס, לצפות בקלטת של הרב על הבית היהודי. הרב עוזי יודע מה זה אשה. 1,600 שיעורים הוא נתן עד היום. ממש לא ייאמן. הוא יודע הכל, גם מה שיקרה אם יבוא המשיח. מלה במלה. הוא ידע שיהיה נס במלחמת המפרץ. הוא אמר מראש שיפלו טילים, ולא יקרה כלום.

יש עוד המון דברים שהרב מדבר, אבל אסור לדבר עליהם עם אנשים שלא באמונה, כי זה מיסטי, וזה יכול להזיק להם. אתה יודע איזה מומחה הוא בתורת הקוונטים? יש פה איזה מומחה, שהוא גם מוסיקאי, והוא אמר לי: 'אורה', הרב עוזי הוא אדם מחונן, הוא נריר ביכולות שלו, בכל התחומים. יש כאן הרבה אינטלקטואלים."

בערב, כשמגיעה שעת הספונג'ה, יוצאים כולם

האוהל הגדול בחצר. כאן ישנים, לומדים, ומאוינים לנאומים. הרב יודע הכל, אבל אסור לדבר על הרבה דברים עם אנשים שלא באמונה, כי זה יכול להזיק להם*

אלישבע, ומצביעה כלפי מעלה. מהקדוש ברוך הוא. הוא יעשה למעלה, ואנחנו נעשה למטה".
שלוש וחצי בכיור. אני נרדם לכמה דקות, וחולם שלקחו אותי בכני' עירובה.

■ ■ ■

יום חרש. אני מקבל מהרב עוזי אישור, בנידראש חפוז, להכניס למשלט את הצלמת אביגיל עוזי. הרב עוזי מקבל כמה אנשים שבאו לזכות בברכתו, ומורה לכולם להתכנס באוהל, כדי לחטוף נזיפה נוספת. לא רוצה רעש. לא רוצה פטפוטים. זה ביטול זמן יקר. אנחנו בני תורה. בני תורה לא מבזבזים אפילו דקה. להמשיך בעבודת הקודש". אמר, והלך.

מאוחר יותר אני נקרא לחרד פנימי. זה בסדר. צלמו אותי עם הילדים, אבל כלי הרבנות, אומר הרב עוזי. הוא שוכב על צדו, כשמכנס את שלו מופשל, ומקבל עיסוי נמשחה בעלת ריח חריף. מספרים לי, שבחור בן 19 ירה בו באקרה, בשעת התקף חרדה, והתאבד. הוזהרו את הרב שהבחור חמוש, ואינו מאוזן. שלחו אותו גורמים ביטחוניים, שמעוניינים לחסל אותו".

כשהרב עוזי מוכר, כולם שותקים כמהפנטים. עיניהם מרותקות, ויש בהן אור מזור. הם שמעו את הסיפורים על השב"כ מאות פעמים, אבל הם מאוינים להם שוב. "כואב לי בכל הגוף", הוא נאנח. "אני לא יכול לישון".

אני יודע שלא עומרים לתקוף אותנו. המפכ"ל היוצא לא יעשה כבר שום דבר לפני שהוא עוזב, והחרש לא יתחיל את העבודה במרחץ רמים. התחלנו ב-4,500 ילדים חטופים, והיום עברנו כבר את העשרת אלפים. כל הזמן באים אליי עוד ועוד הורים שהילדים שלהם נעלמו".

■ ■ ■

משלחת נכבדים מגיעה ב-21:30: ח"כ אביגור קהלני, עוזי רמי דמארי, משה נחום, שהוא יו"ר הפררציה של הקהילה התימנית, ודוד ריעני, מחזיק תיק החינוך במועצה המקומית. הרב עוזי מגיע באיחור, תופס את מקומו בראש השולחן, מברך על כוס מיץ פטל, ונותן הוראה להכניס לוודאו את קלטת מס' שתיים. תראו, זאת עדות של אשה בת 90. מועזע. איך קוראים לה?". מרגלית לולואה, עונה אורה שיפריס. לקחו לה שניים: את יוסף ואת סאלם". קהלני רוצה לעזור לנו", אומר משה נחום ומוסיף למעני: "הרבה תימנים שהיו רדומים וארישים, פתאום התעוררו".

הרב עוזי מציין בספר עניכרס. תסלח לי, קהלני, אבל אני לא אקשיב לך. הקשבתי 40 שנה. למה לא

אם הוא אומר, נכה צריך להיות

"פעם היתה לי בעיה רפואית, והוא שלח אותי לבדיקה אצל רופא, אבל אמר לי לתת את התשובה לו. זה נכון, כי הראייה של הרב היא יותר מהראייה שלנו"

גרי, 30, נשוי ללא ילדים, הוא נחור צנום, מושפל מבט, עם זקן שחור ארוך, ורוע בשער שיבה. לא משנה שאני אשכנזי, כי כל צער של יהודי אחר צריך לכאוב. אני עם הרב כבר שבע שנים, וכל הזמן אנחנו מחפשים את האמת. ברגע שראיתי אותו ידעתי: זה יהיה הרב שלי. כמו אדם שעומד להתחתן, ויודע שזו אשתו.

הרב עוזי הוא יותר מאבא בשבילי. אבא הביא אותי לעולם הזה. הרב עוזי יעביר אותי לעולם הבא. אני הולך כל הזמן עם העיניים למטה, כדי שחש וחלילה לא אעז להביט בו. לא כל דבר שהוא עושה אני מבין, כי מה שהוא עושה יותר גבוה ממה שאנחנו מסוגלים להבין.

פעם היתה לי בעיה רפואית, והוא שלח אותי לבדיקה אצל רופא, אבל אמר לי לתת את התשובה לו. זה נכון, כי הראייה של הרב היא יותר מהראייה שלנו. הוא גם יודע מה צריך לעשות בעניין טהרת המשפחה. בקשר לזה שאשה לא טהורה הרבה ימים בחורש, ומתי אפשר לעשות איתה את זה.

גם אשתי שלמה עם זה, והיא אפילו היתה איתי כמה ימים. הרב עוזי אומר לנו, שאם לא נשיב אש, כאילו שאנחנו מתאבדים, וכאילו שזה הנצרות, שמושיטים את הלחי השנייה. אני לא מפתח לאבך את החיים, כי מה שהקדוש ברוך הוא הקציב, זה מה שיש לי. העיקר למות כיהודי. המוות בשבילי זה חלק מהחיים, והעולם הבא זה לא ממש מוות, כי אצלנו אין סיום, רק מעבר. התיקון שלי הוא כאן, בסיטואציה הזאת. זה קידוש השם, וזה גם קשור בגלגול נשמות שהרב הסביר, ושהגאולה קרבה ובאה, והרב רוצה לזכות אותנו, את תלמידיו. מעצמו לא אכפת לו.

לכן, אם אני צריך לנקות במחנה הקודש את הובל, וזה יגמור את הפרשה, אני אעשה את זה. הרב עוזי אומר: אם הבור דיק, נכנסים בו עקרבים, אז אין כטלה, וכל הזמן יש עבודה. צריך לשמור, לנקות, כל מה שיוצא מפי הרב, הוא אומר לנו, שכל דבר כאן יש לו משמעות בתורה. גם ללכת בצורה לא מכובדת, עם לבוש לא נקי, זה חילול השם. וצריך לתת לרב מה שהוא רודש, כי אם הוא אומר, ככה צריך להיות. אני כלום, אני מתבטל בפניו. אני מבטל את כל רצונותיי בפניו. קודם כל אני עושה, בלי להבין, ואחר כך משתדל להבין".

ענית למכתב שלי? תביאו לו את חוברת מס' שלוש, שיראה בעצמו מי ענה לי ומי לא. אני לא עושה חשבון לאף אחד. אני אומר לכם, אתם מתעסקים עם אחד שהוא מטורף. אני לא צוחק, אני סופר מטורף. אתה גיבור ישראל, קהלני. תבוא בשבוע הבא, נשב, נדבר תורה, נעשן נרגילה".

■ ■ ■

"כשכל העניין התחיל בערב פסח, קראו לי אישים בכירים מביתי בקנדה", מספר משה נחום, תימני במוצאו והיום מיליונר, בעל רשת בתי-מלון ומסעדות ברחבי צפון-אמריקה, וגם יו"ר הפררציה של הקהילה התימנית ויהדות המוצקה, וחבר בארגון העולמי למען יהודים יוצאי ארצות ערב. "הטילו עליי להיות מתווך בין הרב עוזי לבין הכוחות של הימ"מ והשב"כ, כדי למנוע שפיכות דמים".

"כל שנייה עמדה להיפלט ירייה. הסתובבתי בין הצדדים, דיברתי עם הרב, עם הח"כים, עם המשטרה, עד שנחתם ההסכם. מאז שעזי הוריע שההסכם הופר, אני מגיע הנה כל יום. אני פוחד שמישהו ייתן הוראה לתקוף. שמע טוב: הטבח של כורש בטקסט היה כאן וכאפס לעומת מה שיהיה כאן. לא רק בגלל שהבית הזה הוא פצצה בפני עצמו. התוקפים ימצאו את עצמם מכותרים על ידי התומכים שלו מבחוץ, ותאמין לי, כל אחד מהם מצויד בנשק".

אני מכיר אותו חמש שנים. פעם הזמנתי אותו לתשע בערב, ובאחת בלילה הוא הגיע אליי עם 96 איש. אז רק הבנתי עם מי יש לי עסק. יש לו טייסים, קצינים בכירים, עורכי-דין, אנשים לא מטומטמים. אמרתי לו מהתחלה, שצריך להקים רעש בעניין הילדים שנעלמו. להפגין, פשוט להוציא אנשים לרחובות. אבל הוא אומר שאני מתון מדי".

אני אומר לאישים בכירים: 'בואו נפתור את הבעיה כמה שיותר מהר, לפני שזה ייצא לגויים, ולפני שיהודים ישפכו דם יהודי'. התימנים הם צנועים ועדינים, אבל זה גפרור שעוד מעט יהיה לפיר. אין למשטרה שום סיכוי לקחת אותו חי ולאסור אותו. וכשהוא ימות, הוא ייקח איתו הרבה. השקט עכשיו זה שקט שלפני הסערה".

אני שורף לילות שלמים בניסיונות לרכך אותו. אני אומר לו: 'עוזי, אתה ארד-אפיים ורב-חסד, אתה כרב לא תיקום ולא תיטור לבני עמך', והוא אומר לי:

המשך בעמ' 58

**השתתפה בהכנת הכתבה:
סיגלית שחור**

בכל לילה, בחצות, מתחילים הריקודים

המשך מעמ' 13

עד מתי ישנו בננו? הוא הבטיח לי, שאם תהיה חקירה, גם הוא ייחקר, ומסור את כל האינפורמציה ואת כל הקסטות."

שעת לילה מאוחרת. שמואל מאיר הקטן נרדם בסלון, ואחד המאמינים לוקח אותו אל חדרו. ליד האוהל, שלובי וזועות, הוקרים במעגל הרב עוזי ותלמידיו לצלילי חצוצרה לכבוד 'ברכת הלבנה'. מישוה שר. מישוה מגנן באקורדיון. מבעד לשער הנעול צופים במחזה עשרות אנשים. מכונות עושות סיבוב ברחבה שמול הבית, כדי לחזות באטרקציה.

הוריו של עוזי משולם, שני אחיו ושלוש אחיותיו, כולם ניסו כבר לשכנע אותו שיפרק את המבצר וימנע שפיכות דמים. לכולם הוא השיב בשלילה. הוא אחר שהולך תמיד עד הסוף, אומר אחיו, אורי. שום דבר לא יעזור."

ערב שבת. על הגג מתקנים תורן לכבוד יום ירושלים. אחר־כך יתברר, שזה סיפור הכיסוי, והוא בעצם מכשיר לתצפית לילה (או שכעצם זהו סיפור הכיסוי). הרב עוזי, בנעלי ספורט, נואם באוזני עזת מערציו, ובו בזמן מקבל שוב מסאו'. הוא קורא מתוך מקומן קטע, שבו הוא מספר על עברו הצבאי: "כשהתגייסתי לצבא, התברר שיש לי דפ"ר נמוך, ולא התאמת להיות אפילו בהג. נותנים שם לפענח כל מיני צורות, ואני למדתי רק תורה, לא לוגיקתמים ולא דיפרנציאלים, אז לא ידעתי מה רוצים ממני."

הוא מניח את העיתון ושולח אליי מבט מורו. יש לי כאן משקפות טלסקופיות, ויש לי קשרים בכל הארץ. אני יודע, שלפני שבועיים הם קנו שתי מצלמות, כל אחת בעשרת אלפים דולר, ממפעל אחד בחולון. איך שהם קנו, ידעתי. אלה משקפות בלי משענת. רק בשבילי קנו את זה. הכל אני יודע."

הוא ממשיך לקרוא. אמרתי: 'אולי טבח אני יכול להיות', אבל לצערי, במבדקי הטכנות התברר שגם טבח אינני מתאים להיות. עד שמצאו לי פתרון: יש קונדיטוריה צבאית גדולה מאוד בחילהאוויר, שבה מכינים עוגות לסעודות שחיתות. הייתי צריך לעבור עם שקית ולפזר על כל עוגה שלושה רובובנים."

ושוב הוא ניתק מן הכתוב. אני ארע בדיוק מתי שהם ירצו לגמור איתי. עבר כבר חודש, אבל אני לא עייף, כי מה שחשוב לי עכשיו זה בניית שבת כלה, וללמוד תורה. אני לא מוראג, אבל אני עירני. אני לא יכול להירדם בגלל הכאבים. כואב לי בכל הגוף. כל הזמן כואב לי. אז אני ישן רק 30 דקות בלילה, ועוד 20 דקות במשך היום.

הם היו יכולים לחסל אותי כבר מזמן. לא בעיה בשבילם לתקוע לי כדור בצוואר ולגמור איתי. אבל הם לא יחסלו אותי, כי הם רוצים את המידע שיש לי על השתולים שלי אצלם. אני אומר לך, יש לי שתולים בכל מקום: במוסר, בשב"כ, במשטרה. אם הם יגמרו איתי, לא יידעו לעולם מי הם. הם גם יודעים, שאם יהיה כאן פיצוץ, כל המדינה תיחמק. לא תהיה מדינה. אני גם יודע שיכולים לנסות לפגוע במשפחה שלי. הכל אני יודע."

כתוב בעיתונים שהייתי בתפקידים סודיים בצבא. בסך־הכל שמתי רובובנים על עוגות קצפת. דרך העוגה הוורודבן יש לי קשרים בשב"כ. כשפגשתי קצין עם רגש אמיתי, ראגתי שהוא יקבל את העוגה עם הרובובן. ופעם לחצתי על כפתור אדום, כי חשבתי שזה רובובן, וקצפת רותחת נשפכה לי על כל הגוף. גירדתי אותה, וככה קילפתי את כל העור.

והשכנים האלה הם נגדי רק בגלל שלא הצטרפתי לוועד נגד הקמת בית־חולים לזקנים כאן. אני אתן את האוזניים שלי, את הרגליים שלי, כדי שיטפלו בזקנים, אבל להם מפריעות האזעקות של האמבולנסים. רק על המכוניות שלהם הם חושבים.

רק שלא יגידו הרב עוזי רוצה. זה הורס אותי. זה קודע אותי. נאווה, נאווה, נאווה, תני לה את חוברת מס' שתיים, ותני להם את הצילום מהמקומון, שסיפרתי מה עשיתי בצבא. צלמי לה, צלמי לה, צלמי לה.

משמרת לילה. גדי לוקח איתו ספר. אחרי אחד מצטרפים אליו עור שניים: תימני נמוך וחוזר בתשובה אשכנזי, בן 30. הוא בא לכאן מראשון־לציון. שערו משוך לאחור ומשוח בכרילנטין, ועליו כיפה סרוגה. פגשתי את הרב לפני שלוש שנים, הוא אומר, הוא צדיק גמור. לוקח מסכנים, מרים אותם מאשפתות ועושה מהם קודשים.

תראי אותי: כל השנים הייתי חילוני, ויש לי אשה חילונית ושתי בנות. אחת בת 15 ואחת בת 18. איהו

הרב עוזי הוא מלאך השם צבאות

"אם יש סכסוך במשפחה, או כל שאלה, אני מתייעץ עם הרב עוזי. למשל, היתה לי בעיה, כי לא היה לי רכב גדול להביא את כל הילדים לרב עוזי, אז הוא אמר לי לקנות רכב גדול, להביא את כל המשפחה אליו, ושיעזרו לנו עם הלוואות"

יצחק לחיאני הוא מנהל בית־ספר. שיער לבן, זקן לבן, משקפיים כבדי ערשות. רוב הזמן הוא מהלך כשעל שפתיו חיוך. אני אומר לך, איברו כל פרופורציה. התכנסנו ברשות היחיד ותלינו כמה פלקטים, ומה שהתחיל כסכסוך רגיל בין שכנים התפתח לזה ששלחו ימ"מ.

"הייתי בא בלילות ללמוד תורה בישיבה בראשון־לציון, וזה מצא חן בעיניי, כי כולנו אנשים עובדים, מכל קצוות הארץ, והרב אמר 'אם אין קמה, אין תורה'. הוא כמו הרמב"ם. כנאו מטבריה, גוש קטיף, נתיבות. אני בא מקרית־גת. כל יום שלישי, שש שעות רצופות של שיעור כל פעם. יש לו היום 400 תלמידים קבועים. לא ש"ס ולא אגודה. אף אחד מאיתנו לא מצביע בבחירות. אנחנו שייכים לריבוננו של עולם. לכל אחד כרטיס תלמיד עם תמונה, ורק איתו אפשר להיכנס לשיעורים הסגורים. לפתוחם באו כל מיני מתחילים, ששילמו שלושה שקלים. אנחנו נתנו הוראת קבע חודשית בבנק.

בשיעורים הסגורים הרב לימד אותנו לא רק איך להרליק גפרור, אלא איך מיוצר החשמל. כל העולם שלי השתנה. כל השאיפה שלי היתה, ועדיין היא קיימת, לזכות להיות תלמיד של הרב: כלומר, איך אני אוכל, איך אני מדבר, כל הרברים שיעזרו לי להיות כמו הרב בהתייחסות לחיים. הוא צדיק. אני מתפלל לזה יומיום, אבל גם אר אלמד שנים על גבי שנים, אין לי סיכוי להגיע לרמה שלו.

לא פשוט להיות כאן חודש שלם, אז לאנשים שהביעו ספקות הרב אמר 'לכו הביתה, עוד לא הגעתם לרמה שבה מבינים, שמה שקורה עכשיו זה עליפי תורה. לא כל אחד זוכה להבין למה הרב מתכוון.

"הרב עוזי אמר לנו: 'גונב איש ומכרו, ונמצא בידו - מות יומת'. וחז"ל אומרים: 'מיתתו בחנק'. אז הוא אמר לנו: 'אם בתורה כתוב שצריך להרוג אותו בחנק, ואתה ממשיך לשבת על הכורסה ולהתגרנד, הפסקת להיות גדול. כי השתיקה זו גם עבירה.

זהו פשע נוראי. זה זועק 45 שנה, כמו גם מכירת יוסף, אבל עד שהכרתי את הרב לא ידעתי כלום. שאלתי את עצמי: 'אני חולס? מכרו ילדים בארץ־ישראל', אבל הרב הראה לנו סיפורים מוזעזעים של אמה שהוריקו לילד שלה זריקה, כדי שיוראה כאילו הוא מת, ואז לקחו אותו ממנה. את יכולה לראות את זה בקלטת מס' 3. אפילו שאני ממרוקו אכפת לי מזה.

אני קם בבוקר, מתפלל, הולך לעבודה עד חמש, ושאר השעות שלי קודש לרב עוזי. לרוץ לחלק חומר, ללכת לבית־דפוס, מה שצריך. וגייסתי את כל המשפחה שלי, האשה ושבעת הילדים שלנו. האשה יושבת ב'עזרת נשים', לילדים הקטנים מארגנים כל מיני פעילויות בקומה השנייה, ואת הילדים היותר גדולים לוקחים לתפילות עם הרב עוזי.

חודש וחצי לא הייתי בבית, וכל פעם שאני רוצה לחזור הביתה, אשתי אומרת לי 'לא. חשוב שתישאר שם, אתה חייב לפתור את הבעיה של עם ישראל ולהביא תיקון כללי לחטא הנורא'. כמו הרב, כל לילה אני עושה ידיו, ובודק אם מה שעשיתי היה בסדר.

אני ברמזל, כי יש הרבה משפחות שהאשה לא זוכה לאור של הרב עוזי, ואז אותו בחור צריך לעזוב את הישיבה ב'11, כדי לתקוע את עצמו בבית ב'12 לכל הלילה. אצלי, אפילו התינוקת בת השלוש יודעת מי זה הרב עוזי. אנחנו קבוצה של 400 תלמידים, ויש לנו נסיעות מאורגנות לקברי הצדיקים ומסיבות של שירה וריקודים וכיבוד קל, ואלו מסיבות עם רמה רוחנית גבוהה.

אם יש סכסוך במשפחה או כל שאלה, אני מתייעץ עם הרב עוזי. למשל, היתה לי בעיה, כי לא היה לי רכב גדול להביא את כל הילדים לרב עוזי, אז הוא אמר לי לקנות רכב גדול, להביא את כל המשפחה אליו, ושיעזרו לנו עם הלוואות.

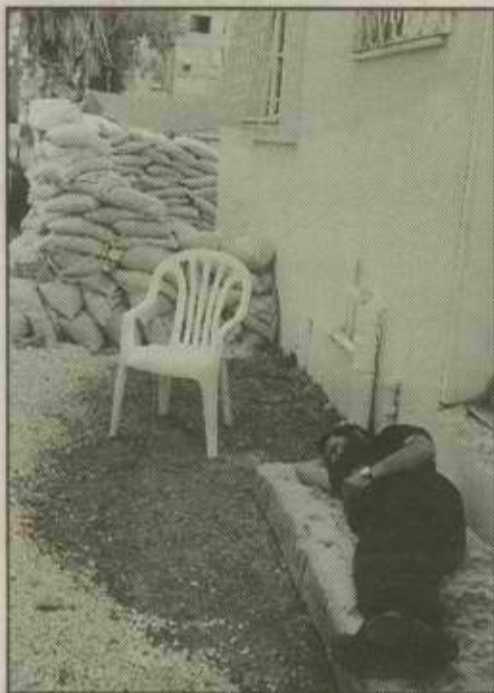
בכל מתייעצים איתו: בעסקים, בכריאות, בשלוש־בית. יש לו שיקול־דעת אנליטי. הבן שלי, תינוק בן שנה, היתה לו כבר חודש פריחה בגוף, אז ידעתי שאני יכול לפנות לרב עוזי, כי הוא מומחה בכל. הוא הזרעו ושלה אותו מיד לרופא ב'בילינגסון', וכעס עליי, שחכייתי. התנצלתי, נישקתי את ידו ואמרתי 'במחילה, רבי'. כל פעם שאני ניגש לשאול את כבוד הרב משהו, זה ביראה עילאית. הוא מלאך השם צבאות.

אנחנו כאן בהתארגנות של מחנה. דואגים לניקיון, לסדר, ויש לנו שירותים ומקלחות בחצר. הרב אמר לנו: 'אנשים לא יהיו פה מלוכלכים. זה מחנה קודש'. מי שהולך מלוכלך, הרב גוער בו. אנחנו בשליחות. אם אני אמות, אני יודע שאמות במלחמת מצוה. אני לא חושב על אשה ולא על ילדים, רק להציל את עם ישראל מהחרפה והקלון."

חיים היו לי קודם? הייתי קם בבוקר, הולך לעבוד, וחי רק את הצד שלי, לא של עם ישראל. ראגתי שיהיה לי יותר כסף, ואף פעם לא חשבתי, אולי השכן שלי לא אכל ארוחת ערב. עד שבא היום, אמרתי די, והתחלתי ללמוד תורה. ואז בא חבר ואמר לי: 'אתה צריך רב שינחה אותך. אני מכיר אחד, לא מעניין אותו לא פוליטיקה ולא ביזנס. זה רב של אמת. צדיק גמור'. ובאמת, הרב עוזי הוא אדם שיורד אל העם. הדלת של הבית שלו תמיד פתוחה. כל מי שרוצה להיכנס, נכנס.

כל שיעור הוא היה מסביר לנו על הבעיה הקשה של התינוקות של יהודי תימן, והסביר לנו שהוא ניסה בכל הרמות ופנה בכל הדרכים, וכולם לא עזר. הוא הסביר לנו, שצריך לחשוף את הפשע הזה, כדי למנוע ממזרות, ושאתרת תבוא עלינו שואה. אז אני שואל אותו, איך עם מה שהוא אומר לי, אני יכול לחזור הביתה ולאכול סטייק?

אני עצמאי, ואין מי שידאג לעסק שלי, אז אני בא הנה רק למשמרות, אבל אני אומר לך: אנחנו נלך עד הסוף, כי לרב עוזי אין שום אינטרס אישי, והוא הסביר לנו, שאנחנו עושים מה שאנחנו עושים עד שיהיה צדק, ועד שהצדיקים האלה יידעו מי ההורים שלהם. הוא גם אומר לנו: 'הקם להרגך, השכם להרגו'.

מנוחה לאחר השמירה, ליד אחת מעמדות השקים

אם יירו עליכם, אתם מחזירים באש. הם רוצים לחסל את האמת, אז הם רוצים לחסל את עוזי, כי יש לו את המסמכים ואת כל ההוכחות.

"איך אפשר להגיד עלינו שאנחנו תימנונים ובריונים? אני אומר לך: אנחנו אנשים מכל קצות האינטליגנציה. אחד עובד בעירייה ואחד מנכ"ל. מה אנחנו רוצים בסך־הכל? שיחזירו לאשה את שני הצדיקים שלה.

בערב־פסח חשבתי על אשתי והילדים. חשבתי שהם ישמחו שאבא שלהם מעוניין שהצדיק ייצא לאור, ואם הוא צריך למות, אז שימות. אם הייתי חושב על הילדים, שיישארו יתומים, הייתי אגואיסט. זה כמו שיש קרב, וכולנו יוצאים להילחם. לא בורחים באמצע.

הרמתי באותו ערב טלפון לאשתי ואמרתי לה: 'אל תדאגי, השם עימנו'. היא אמרה: 'אשריכם שאתם שם, כי עכשיו יראו שאתם עושים משהו'. אבל היא גם פחדה, כי התקשורת ריווחה על כל מיני דברים. לא נראה לך מדהים, שיוורים על אנשים והם לא בורחים? אני אומר לך: אנשים נשארו ולא ברחו. השם נתן את הכוח, בעזרתו של הרב עוזי הצדיק והאמין."

באחת אחר חצות הם יושבים, מכונסים ברובובנים, מעבירים את המשקפת הכבדה מיד ליד ובוהים בחלל השחור. כדי להפיג את השעמום מחליט אחד האברכים לעשות הבדלה. הוא לא הספיק בצאת השבת. ליד עמדת השמירה על שולחן קטן הוא מניח כוס זכוכית פשוטה ומוזג לתוכה יין־ענבים. התימני מביא צמח ריחני שאני לא מזהה, ואומר שזה טוב לכאבי אוזניים. גדי מביא גר ארוך ומסולסל. מברכים, שותים את מיץ הענבים, מריחים את הצמח, מקרבים אגרופים אל אש הגר הבוער, טובלים אצבעות במשקה שבתחתית הכוס ומורחים על העיניים והצוואר. "לי", אומר גדי, "היתה הזכות להריח את הגר, שככה אחרי שהרב עוזי אחז בו."

חוף מכמה דקות מדאיגות, שבהן לא נמצא

המפתח של השער, זה שקשור על חוט ניילון ישן, עבר עור לילה שקט.

אני מתכוון לעזוב את המבצר. הרב עוזי שרוע על ספת העור השחורה. רגלו הכואבת חלקה ובצקית, ויש עליה צלקת עגולה כהה. מולו יושב תימני חבוש סקסט עם שפופרת המשחה הלבנה, מורח שכבה עבה לכל אורך הרגל ומתחיל לעסותה תוך שירה. על כיסאות פשוטים יושבים עוד שלושה תלמידים. גדי מנסה להצטרף לעיסוי, אבל הרב דוחף את ידו. גדי מנסה שוב, ושוב נדחה, שלוש פעמים. כבוד הרב מוביל את הזמרה ומכוון את המעסה: "יתר חוק", "בסבוכים", "בכף הרגל", "יתר למעלה". כשהמסאז' והשירה תמים, נועל לו המעסה את נעליו. הוא קם, דוחף לתגורת המכנסיים שני אקדחים ופונה לחדרו. "אין להם סיכוי עלינו", אומר הרב עוזי.

ח"ח באייר תשנ"ד 29.4.94 7 ימים